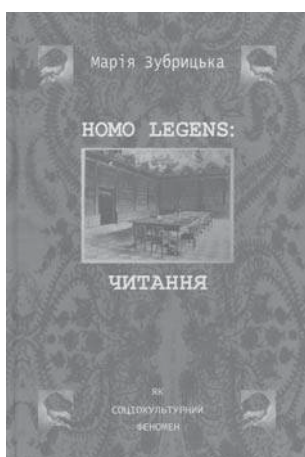

Наші презентації

Марія Зубрицька. *Номо legens: читання як соціокультурний феномен.* — Львів: Літопис, 2004. — 352 с.

Ця праця — “спроба виокремити і панорамно висвітлити найвиразніші ареали теоретичного пограниччя в дискурсі читача, з усією його повнотою, розмаїтістю й унікальністю”, — зазначає у вступі М. Зубрицька.

Вона розглядає соціокультурний феномен читача на тлі динамічних змін, що сприяли появі щораз новіших загальнокультурних та літературних візій, народженню несподіваних теоретичних ідей.

Умберто Еко. *Роль читача. Дослідження з семіотики текстів.* — Львів: Літопис, 2004. — 384 с.

В і д о м и й письменник у своєму збірнику есеїв досліджує роль читача у творенні значень художнього тексту. Він обґрунтовує діалектику між відкритими та закритими текстами й забезпечує теоретич-

ний каркас для розуміння їхніх семіотичних стратегій. Аналізуючи художні твори, що передбачають наївне і критичне прочитання, семіотик пов'язує модальності текстуальної інтерпретації з проблемою можливих світів. Книжка відкривається вступною статтею Мар'яни Гірняк (яка й переклала текст) “У пошуках значень, або Мандрівка лабіринтами думок Умберто Еко”.

Софія Кучерепа. *Польський театр на Волині.* — Луцьк: ВМА “Терен”, 2005. — 116 с.

Книжка присвячена історії виникнення й діяльності двох польських сцен, які існували у довоєнному Луцьку — міського театру ім. Ю. Словацького (1924 — 1926) та пересувного Волинського театру (1930 — 1939). Охарактеризовано окремі постаті, що зіграли особливу роль у розвитку польського театру на Волині. Використано багато архівних джерел та ілюстрацій.

Людмила Бублейник. *Поэтическое слово Иосифа Бродского.* — Луцьк: Изд-во “Волинская областная типография”, 2004. — 156 с.

У монографії розглядаються головні особливості ідіостилу Й. Бродського, розкривається концептосфера мови, часу, простору, досліджуються прийоми словесної гри, аналізуються елементи інтертекстуальності.

“Мова поета, надзвичайно своєрідна в арсеналі своїх виражальних засобів, знаменує, без перебільшення, цілу епоху в розвитку російської поетичної стилістики ХХ ст.”, — зазначає у вступі автор.

ВСЕСВІТ. — 2005. — № 5-6.

Новітня література представлена оповіданням Антонії Нельсон “Жіночі прикросці” та романом Орхана Памука “Мене називають червоним” (продовження).

У рубриці “Література ХХ ст.” можна прочитати роман

Альбера Камю “Щаслива смерть” та оповідання Данути Мотвін “Quinta des almas” і представлена також ірландська поезія.

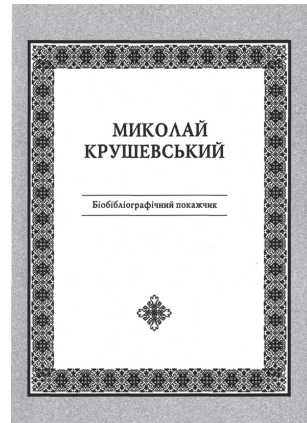
У рубриці “Письменник. Література. Життя” Жан Сароккі розповів про історію написання роману “Щаслива смерть”, який багато в чому побудований на спогадах Альбера Камю, а в статті Богуслава Врублевського “Повернення емігрантки” подається повна бібліографія книжкових публікацій Данути Мотвін. У рубриці “Перекладацькі студії” у статті В. Радчука “Держава тлумачів” говориться про професію перекладача, його пошуки та здобутки.

Рубрика “Країни. Міста. Люди” подає статтю Галини Грабовської. “Листи з Колумбії” та Маргарити Жердинівської “Андалуські дні славістики в Гранаді” — про наукову конференцію “Славістика початку ХХІ сторіччя”, яка проходила у Гранадському університеті з нагоди десятиріччя ство-

рення кафедри слов'янської філології, де прозвучало 172 доповіді.

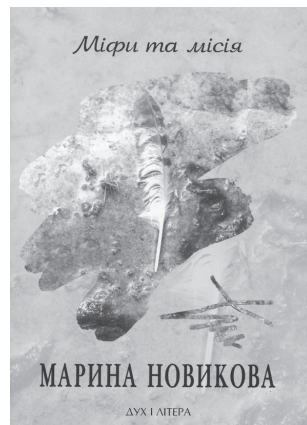
Миколай Крушевський. Бібліографічний покажчик / Передм., нарис, хронологія, уклад. З.О. Пахалок. — Луцьк: Вид-во “Волинська мистецька агенція “Терен”, 2005. — 136 с.

У цьому покажчику робиться перша спроба описати й систематизувати видання праць талановитого мовознавця Миколая Крушевського (1851 — 1887) та літературу про нього. Народившись на Волині, він жив на межі трьох культур — української, російської та польської — і йому належить почесне місце серед видатних лінгвістів.

Марина Новикова. Міфи та місія. — К.: Дух і літера, 2005. 432 с.

У книжці представлені кращі праці відомого філолога й культуролога Марини Новикової, лейтмотивом яких стала розмова про діалогічність культури. У кожному з 4 розділів репрезентуються проблемні статті, гострі

дискусії, розмови зі знаковими діячами української та світової культури, істориками, літературознавцями, письменниками. Подається аналіз художніх творів, також “знакових” у вітчизняному та зарубіжному красному письменництві — зразків різних культурних світів.

Стаття Поля Рікера присвячена тому, “наскільки етична й духовна поведінка індивідів,... а також осередків думки, церков та інших релігійних утворень може позначитися” на політичних уявленнях новітніх європейців про

ідентичність і відмінність в аспектах мови, історичної пам’яті та прощення. Всеволод

Речицький розглядає проект європейської конституції як модель політичної цивілізації. Дмитрій Трелін аналізує геополітичне становище й перспективи Росії після Помаранчевої революції. Андрій Реутов і Дмитро Вортман рецензують книжку З. Васіної “Український літопис вбрання”. Олена Русина оглядає сучасні псевдонаукові праці з “козацької педагогіки”, рекомендації та інші форми розкручування козацького бренду. Володимир Ричка деконструє “Літопис Аскольда” як витвір ХХ ст. Олена Галета аналізує книжку оповідань німецької письменниці Юдит Герман “Літній дім, згодом”. Тимофій Гаврилів друкує есей про сучасну австрійську письменницю Ельфріде Єлінек. Публікуються нобелівська лекція Єльфріде Єлінек та заяви української інтелігенції проти ксенофобії, за європейську Україну.

Строчка

Це — революція. Це спалах прапорів.
Всім почуттям колишнім чесна зрада.
Моя солодка і безтямна правда,
Це революція, це стик обох світів.

...Це — революція. Жадоба до життя.
Це — гостре лезо. Смерть. Але не вічна!
Це — дика ніжність і жага лірична,
До сповіді ідеш і каюття.

Друга збірка українською (перша — “Соло свічі” — К.: Логос, 2001) **Лілії Золотоноші “Тепер або ніколи”** (К.: Фенікс, 2004, оформл. Олени Попович, обкл. П. Шелеха) представлена читачам трьома чоловіками — Д. Павличком (передм. “Поезія жіночої сповіді”), Р. Чілачавою (“Чари гріховного кохання”), М. Наєнком (“Щастя — то нерозгублена мить...”). Це справді поезія “відчайдушної, надмірно щирої душі, аж до оголювання кривди, здатної зворушити, здивувати і налякати, це — книжка жіночої сповіді про те, як болить кохання... Йдеться про любов як про втечу від самої смерті, хоч зовні це має вигляд земної спокуси”, — пише Д. Павличко, і краще, либонь, не сказати...

Тому просто процитуймо суголосне нашому уявленню про цю “love story”: “Я падала, немов та чорна вишня, / Яку зірвав ти в спеку на ходу. / Боялася, аби чого не вийшло, / Та падала все ’дно. / І ще впаду”; “Чи знаєш ти, як прірва виграє? / І добре, що не знаєш, бо це — лячно... / Люблю я добрих, ніжних, необачних / І змотую для тих ласо своє”; “Сказав мені: отак віднині, / Коли для тебе тільки я! / Трищить під нами вже земля, / І серце — ніби на стеблині”; “І гола-голісінька правда: / Йдучи до тебе, / Розтуляю себе, / Як метелик крила”; “То не я винувата, а гени. / Впало сонце на голі коліна. / Пахла я свіжоскошеним сіном. / Ти до мене. До мене. Від мене...”; “За містом, у травневій заметілі, / Моє волосся пахло твоїм тілом. / І мої руки пахли теж тобою, / Немов на Водохреща — ворожбою”; “Я ж розхристана і безбожна, / Ніби яблуко з медом — на Спаса”; “...Я мушу знати — ти у мене є, / Як блискавиця в горобині ночі...”; “Цілунок — смерть. П’ятьма, п’ятьма, п’ятьма... / Як вікна — глухо-наглухо забиті. / Як та вода дірява, що крізь сито, / І ми — не ми. Ти сам. І я сама”.

Поетка звертається до дитячого серця, намагаючись передати істини, відшукані на своєму життєвому шляху: “Коли ти втрадиш матір — втрадиш світ / І Батьківщину, і поріг, і хліб свій... / І не цурайся роду із села, / Бо прадіди твої були в пошані. / Знай, одного не вистачить крила, — / На двох лиш крилах вплинеш з туману”; “Моя дитино, і Дніпро шумить, / Допоки світу — воскресє щоразу. / Цінуй в житті, як найцінніше, мить, / Тоді тебе обійде біль поразок”.

Збірка завершується міні-поемою “Пекло” та “Поемою без кінця”.

Отже, шукайте самі “нерозгублену мить кохання” у цій поетичній щирій сповіді, до того ж виданої у нас небаченим тиражем у 5000 прим. (а не 100–50, на який приречена досі сучасна українська поезія...).

В.Л.